

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

- **SCRIITORI din GENERAȚIA 2000 -** **ANALIZA SISTEMICĂ A LITERATURII** **DIN GENERAȚIA 2000**

Evoluția multor fenomene tehnice, economice, culturale etc., a omului însuși sau chiar a universului se poate explica cu ajutorul *teoriei sistemelor*, care a mai fost numită de către Norbert Wiener, autorul matematizării acesteia, și *teoria atingerii ținutelor*. În volumul *Sistemismul*¹, am arătat că există o similitudine a modului în care se aplică teoria sus-menționată în diverse alte categorii de medii, inclusiv în filozofie și literatură.

Pentru zona culturală, cum este și în cazul literaturii, analiza presupune cunoașterea elementelor sistemice componente precum: ținta, care ar fi mai potrivit să o numim *misiune*, resursele, prin care trebuie să înțelegem har, specific domeniilor creative (DEX: *grație divină acordată omului*), metodele prin *căi*, instrumentele prin *inspirație*, respectiv controlul, prin *simf*. Toate acestea, legate în buclă printr-un sistem cu reacție inversă și controlate de un algoritm logic, temeni uzuali în sistemism, ar trebui să transforme mărimile de intrare, *dorințele* în cazul de față, în *rezultate*.

1

<https://revistedecultura.files.wordpress.com/2019/11/sistemismul.pdf>, Sistemismul, Nicolae VASILE, Editura Favorit, București, 2017.

Raportul *dorințe / rezultate* depinde atât de structura intrinsecă a componentelor sistemice menționate, cât și de legăturile dintre ele. Pentru a evalua starea de fapt a literaturii române contemporane, trebuie să identificăm sistemul, adică să determinăm componentele, la nivelul prezentului, ceea ce ne va permite atât obținerea unor rezultate actuale, cât și posibilitatea de prezicere a evoluției viitoare, prin răspunsurile tipice ale teoriei sistemelor.² Răspunsul sistemului, adică drumul parcurs de la dorință la realizarea acesteia, poate diferi, de la forma primitivă bipozițională, adică o succesiune de “da-nu”, la cele evolute, exponențial, respectiv sinusoidal (oscilant).

Dorințele sistemice ale literaturii române contemporane

Dorințele sistemice sunt similare *valorii prescrise* din sistemele tehnice și *misiunii* din sistemele economice. Ce ar putea să-și dorească cultura română din partea literaturii? Dorințele pot veni din mai multe părți: de la popor, de la autorități și, de ce nu, chiar de la autorii de literatură, de la scriitorii înșiși.

*Fără limbă, nu există popor, fără limbă, nu avem viitor!*³ Deci, poporul trebuie să aibă conștiința de sine că limba română trebuie să fie vie, să fie corectă,

2

https://www.researchgate.net/publication/326632539_SISTEMISMUL_Bazele_stiintifice.

Sistemismul. Bazele științifice, Editura Bogdania, Focșani, 2018.

3

https://www.poezie.ro/index.php/poetry/14077734/Limba_care_une%C8%99te, Nicolae VASILE, Limba care unește.

ori aceste deziderate nu pot fi atinse decât existând o literatură mereu actuală, dar nu ruptă de cea trecută, în permanentă relație cu limbile străine de mare circulație, dar fără a fi subjugată de acestea prin împlântarea în trupul ei a fel de fel de neologisme neavenite.

Nu întâmplător, poate că la niciun alt popor înafară de români, ținta supremă de țară este exprimată poetic, forma ei cea mai distilată aparținând poetului Mihai Eminescu, în poezia *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!* și în alte lucrări.⁴

Autoritățile trebuie să-și dorească o literatură mereu adaptată realităților naționale, ca pe un instrument de a menține vie limba română, principalul mijloc de educare a populației, totodată o limbă corectă, cu înțelesuri clare, fiind limba în care se face justiția țării.

Scriitorii vor ca rezultatul muncii lor să fie folosit de populația autohtonă și chiar de locuitori ai altor țări, prin traducerea cărților în limbi străine. Evident, literatura română nu poate concura cu cele în limbile de mare circulație, dar poate spera la mai mult decât reprezentăm noi, procentual, în populația Pământului, țara noastră având o istorie și tradiții demne de o cultură semnificativă la nivel mondial, care se constituie în har, deci într-o resursă sistemică.

Harul ca resursă a literaturii române contemporane

Harul, grația divină acordată unei entități, similar energiei din sistemele tehnice și resurselor, din cele economice, poate fi atribuit atât poporului, cât și indivizilor. În ambele cazuri, acesta reprezintă o *resursă pentru literatură*.

Mulți scriitori, analiști, filozofi, profesioniști sau autointitulați, politicieni etc., români sau străini, au făcut referiri, nu tocmai măgulitoare, la adresa poporului român, fără a utiliza un instrument atât de puternic precum este

această teorie introdusă chiar de un român, Ștefan Odobleja, în anul 1939, perfecționată ulterior prin crearea unui instrument matematic, de către Norbert Wiener. Este un risc să faci aprecieri critice la adresa poporului din care faci parte! Este ca și cum ți-ai critica părinții!

În perioade deschise dialogului, cum a fost cea din vremea lui Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale și Titu Maiorescu, cea dintre cele două războaie mondiale și, de ce să nu recunoaștem, cum este și cea din prezent, au fost destui care și-au asumat acest risc. Nae Ionescu, Lucian Blaga, Constantin Noica, Emil Cioran, Petre Țuțea înainte de perioada comunistă, Andrei Pleșu, Andrei Justin Hossu, Horia Radu Patapievicu după anul 1989, au abordat tema existențialismului român, asumându-și dezaprobarea multor conaționali cu păreri diferite.⁵

Ideile de bază ale analizelor, care se transformă în tot atâtea întrebări, sunt:

- Dacă există o țință spre care tinde poporul român?

- Dacă, față de această țință ipotetică, evoluăm exponențial, oscilant convergent, oscilant permanent sau oscilant divergent?

- Dacă este o evoluție bazată pe vârfurile societății, care trag după ele masele sau

este una socială, în care masa împiedică manifestarea vârfurilor?

- O întrebare pe care mi-o pun este dacă poporul român răspunde normal, conform unei analize bazate pe teoria sistemelor?

Încercând să eliminăm zgomotul de fond, care în perioadele deschise dialogului, cu o presă relativ liberă, este mai ridicat, trebuie făcută o analiză la rece asupra problemelor menționate mai sus. Dacă ne împotmolim în acest zumzet, avem impresia că timpurile lui Caragiale sau ale lui Nae Ionescu și prezentul ar fi cele mai nefaste din istoria

⁴ Mihai Eminescu: *Mândria de a fi român*, în Români, psihologie, identitate spirituală, destin. Antologie după o idee de Angela Botez, selecția textelor, prefață și note Victor Botez, Valentin F. Mihăescu, Nicolae Șarambei, Editura Semne, București, 1994.

⁵ Mara Magda Maftai: *Tarele poporului român în viziunea unor gânditori*. https://www.researchgate.net/publication/292961979_Tarele_poporului_roman_in_viziunea_unor_ganditori

poporului român, ceea ce nu este adevărat. Această părere este creată de cazuistica diversă descrisă de presa liberă, care prezintă cu prioritate întâmplările negative. Veștile bune nu se vând bine! Harul colectiv și cel individual existau din belșug, dar literatura a dezvoltat preponderent latura critică. Nimeni nu a scris despre realizările acelor epoci, care au existat din plin, mai ales cele legate de economie și bunăstarea populației, exceptând pe istoricii activi de atunci.

Încercăm să răspundem pe rând la cele patru categorii de întrebări:

Din perioada Imperiului Roman, când Dacia a fost introdusă în sfera de influență vestică cu forța, în urma celor două războaie daco-romane, poporul care a trăit pe actualul teritoriu al României a ținut o integrare cu partea apuseană a Europei, luptând pe rând cu diversele popoare migratoare, cu turcii și cu rușii, care ne trăgeau în alte direcții. Chiar și în agitata perioadă de după 1989, asupra integrării în Uniunea Europeană a existat un consens național deplin!

Cu privire la această țință, încercăm să credem că pașii decisivi realizați de România prin aderarea la NATO și Uniunea Europeană reprezintă o evoluție care chiar dacă este oscilantă, este convergentă.

Două studii independente, unul intern realizat de Constantin Noica, în anul 1940, despre existențialismul român⁶, și altul extern, realizat de o agenție guvernamentală americană însărcinată cu propaganda (Office of War Information), coordonat de antropologul Ruth Benedict, în 1943, despre cultura și comportamentul românilor⁷, conduc către aceeași concluzie, și anume, că poporul român are un comportament

preponderent social, conform căruia vârfurile societății nu sunt lăsate să se manifeste decât în situația în care o fac sincronizat cu evoluția maselor. Aceasta s-a întâmplat aproape în toate perioadele istorice ale României, nu doar în timpul comunismului, ceea ce și explică obținerea unor rezultate excepționale de către multe personalități române în străinătate și nu în țară. Aceasta explică întârzierile din multe domenii de activitate, chiar și în prezent, când globalizarea se manifestă din ce în ce mai mult în toate sferele economice și sociale. Este de remarcat că ambele studii au fost elaborate înainte de perioada comunistă.

În țările dezvoltate, vârfurile au și au avut totdeauna libertatea deplină de manifestare, ceea ce a creat o presiune asupra maselor în a face eforturi de a le urma, iar acestea au tras toată societatea înainte. Modelul social care presupune evoluția sincronizată a întregii societăți nu crează stres de eficientizare a maselor și conduce la frustrarea vîrfurilor care în cele mai multe dintre cazuri decid să părăsească țara. În *teoria sistemică*, vârfurile unei societăți nu fac altceva decât să salte nivelul țințelor de atins pentru întreaga societate, iar dacă mecanismul funcționează, aceste țințe vor fi atinse.

Referitor la normalitatea cu care poporul român răspunde la funcționalitatea teoriei sistemelor, răspunsul este afirmativ. Perioada comunistă, des incriminată, este tocmai o dovadă în acest sens, prin comparația cu partea din poporul german care a funcționat o perioadă în regimul comunist. Astfel, în acea perioadă, țința poporului român a fost schimbată de stat, prin mijloace de forță politico-militare, și nu mai era orientarea dinspre vest la est, spre Uniunea Sovietică, ieșită în partea victorioasă în cel de al doilea război mondial. Pusă în aceeași situație, partea de la est a poporului german s-a comportat la fel. *Conform teoriei sistemelor, două sisteme fizic diferite, cu aceleași reguli și cu aceleași țințe, vor evolua la fel.*

O explicație similară este și în cazul

⁶ Constantin Noica, *Pagini despre sufletul românesc*, Editura Humanitas, București, 1991.

⁷ Ruth Benedict:

<https://www.scribd.com/doc/205644911/Cultura-%C8%99i-comportamentul-la-romani>, *Cultura-%C8%99i-comportamentul-la-romani*.

milioanelor de români care trăiesc astăzi în străinătate. Acolo, incluși în sisteme funcționale bine rodite, românii au făcut eforturi de adaptare și cei mai mulți au reușit, în timp ce în țară sistemul nou, cel capitalist, încă nu a devenit total funcțional și mulți concetățeni își împart eforturile atât spre adaptarea la sistem, cât și spre lupta cu acesta, tot sperând în schimbarea după cerințele lor. Această divizare a eforturilor nu este deloc productivă și conduce la întârzierea atingerii unor ținte prestabilite.

Răspunsurile la întrebările precedente nasc alte noi întrebări: Să fie totul perfect în evoluția poporului român? Nu este nimic să ne reproșăm din interior? Atunci de ce există o așa de mare diferență de prosperitate și civilizație față de țările din vestul Europei? Nu avem chiar niciun motiv să fim triști? Aș răspunde parafrazându-l pe geniul nepieritor al nației române, Mihai Eminescu: *De ce aș fi trist?... Și totuși! ...*

Și totuși, ... ținta noastră de a ne integra cu partea de vest a Europei a fost adesea schimbată prin forță, de turci, de ruși, cu marele concurs a unor personalități interne, chiar domnitori. Uni și-au schimbat religia pentru a-și dovedi supunerea (Mihnea Turcitul), alții au părăsit țara, plecând la cei pentru care au lucrat (Dimitrie Cantemir).

Și totuși, ... chiar în perioadele funcționale din punct de vedere democratic, partidele politice și-au văzut mai mult de interesele lor decât de ale poporului, iar atunci când condițiile concrete au impus-o, au făcut "monstruoase coalitii" orientate împotriva poporului, nu cum se face în țările dezvoltate "coalitii naționale" pentru depășirea unor momente dificile, în favoarea popoarelor respective.

Și totuși, ... chiar în epocile mai bune din istoria noastră, evoluția spre ținta aleasă și recunoscută s-a făcut atât de încet, cu constante de timp mari, încât s-a ajuns la pierderea de oportunități reale, ca de exemplu, absorbția de fonduri europene în perioada actuală.

Și totuși, ... cineva are o vină că după 1989 au plecat cei mai performanți

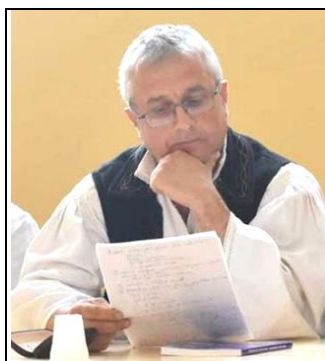
români, în special tineri, din țară, iar puținii dintre ei, care ar fi dispuși să se întoarcă, întâmpină o mare rezistență la reintegrarea lor.

Oare, de la epocă la epocă, se adaugă ceva durabil, care să conducă la o evoluție cu o înfășurătoare convergentă spre ținta propusă sau neamul românesc este blestemat să trăiască niște oscilații permanente, fără un câștig real de la un ciclu la altul?! Are poporul român tăria să iasă din ciclurile curbei lui Kondratiev, care a prevăzut toate crizele majore ale omenirii, și să intre în rândul civilizațiilor dezvoltate sau rămâne la influența directă a tuturor dereglărilor mondiale ale unui sistem socio-economic insuficient de bine ajustat?...

Harul individual este legat de ceea ce-l face pe om să-i simtă pe ai săi: mama, tatăl, familia. Cele două entități biologice, mama și tatăl, și familia, ca legătura dintre ele, de natură divină, cum ne place să credem la început, care devine, după un timp, mai mult o legătură contractuală, reprezintă o celulă esențială în rețeaua socio-economică globală. Această celulă îi bucură pe unii, pentru că stă la baza unei întregi construcții tradiționale de popoare și națiuni care compun omenirea, așa cum există ea în prezent.

Într-o lume care, prin dezvoltarea fără precedent a transporturilor și comunicațiilor, tinde să devină un „sat mai mare”, fenomen denumit științific globalizare, sunt unii care gândesc la o structură mondială unică, un guvern mondial etc. Evident că aceia care gândesc la așa ceva au în vedere ca această viitoare structură să fie condusă de ei, că doar nu fac aceste eforturi fără a avea și niște interese. Ideea nu este nouă, are chiar câteva sute de ani vechime, dar suportul tehnic, logistic nu a fost suficient de dezvoltat pentru a fi pusă în operă, însă pare că situația devine tot mai favorabilă aplicării.

(continuare în numărul următor)

Vasile BELE

- Recenzie – partea a doua

ENCICLOPEDIA SCRITORII DIN GENERAȚIA 2000, VOL. 1

VASILE Nicolae

sau

MOȘ CRĂCIUN EXISTĂ!

„NU POȚI SCRIE POEZIE, DACĂ NU TRĂIEȘTI POEZIE”.

Nichita STĂNESCU

Secțiunea DESPRE AUTORI, pag. 85-680, este cea mai „consistentă” din acest volum. Aici sunt incluși 72 autori. Iată-i, dragii mei, în ordinea includerii (*continuarea din numărul anterior*, 32/2021):

- **Mihail GRĂMESCU**, pag. 350-363, profil realizat de Ionel MARIN și Beatrice KISELEFF, „*Scriitorul Mihail Grămescu ne ajută să conștientizăm, prin opera sa, că există în noi ceva mai mult decât noi înșine. Este un dincolo care ne purifică și ne eliberează. Este geniul etern al poeziei*”, pag. 358.
- **Grigore GRIGORE**, pag. 364-367, profil realizat de Victor PETRESCU, „*Autor cultivat și rafinat, practică poezia ca pe un exercițiu spiritual de autodesăvârșire, scriind deopotrivă în vers clasic și modern cu o evidentă vocație pentru expresia lapidară, pendulând între rostire și tăcere*”, pag. 366.
- **Florin GRIGORIU**, pag. 368-375, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Scrie poezie, proză, memorialistică, note-eseuri literare, cronici literare, note umoristice, reportaje literare, articole sociale, culturale, prefețe și postfețe, îngrijește apariția unor antologii, volume diverse, inițiază antologii, anchete literare*”, pag. 368.
- **Vasile GROZA**, pag. 376-383, profil realizat de Ionel MARIN, „*... este un scriitor prolific, cunoscut în România, autor a numeroase volume de poezie, proză, teatru, romane, epigrame și literatură pentru copii*”, pag. 378.
- **Dori LEDERER**, pag. 384-389, profil realizat de Antoneta RĂDOI, „*Poezie la cote înalte. Stihuri bine dozate, în care-și găsesc locul toate manifestările, în toate stilurile posibile, într-o ritmicitate aproape perfectă. Nu te sature să citești*”, pag. 387.
- **Ioan MAFTEI-BUHAIEȘTI**, pag. 390-395, profil realizat de Geo CĂLUGĂRU, „*Iubirea*

- este pentru autor un sentiment întemeietor din care se nasc ființele, ideile, visurile", pag. 392.
- **Ionel MARIN**, pag. 396-406, profil realizat de Nicolae VASILE, „Ca un scriitor devotat pasiunii, Ionel MARIN, venerază limba română ca pe o regină. Regina graiului străbun, limba română, moștenitoarea limbii dace, a rămas și va fi întotdeauna lumina sufletului românesc. Limba română este hrana cea vie, lăsată de Dumnezeu românilor și urmașilor lor, pe veșnicie", pag. 402.
 - **Ion MĂRCULESCU**, pag. 407-410, profil realizat de Mihai STAN, „Ca om înzestrat pentru simplitate în elementele de sensibilizare, autorul are suficiente resurse să scoată din amănunte anodine o nouă scriere dedicată chiar lor. Principiul unificator rezidă în câteva elemente de excelentă autoportretistică", pag. 409.
 - **Nicolae MĂTCAȘ**, pag. 411-425, profil realizat de Ionel MARIN, „Nicolae Mătcaș s-a manifestat încă în anii 1987-1988, când abia se pregăteau, se plămădeau - în condițiile unei opoziții active, de cele mai multe ori perfide - istoricele hotărâri ale fostului Soviet Suprem în problemele limbii", pag. 414.
 - **Eugenia MIHU**, pag. 426- 435, profil realizat de Nicolae TOMA, „Mereu are grijă față de ființa ei, față de sufletul cititorului contemporan dar și față de spiritul clasicilor pe care îi iubește, această poetă face pas cu pas către o calitate din ce în ce mai mare din punct de vedere semiotic și estetic", pag. 429.
 - **Marius Daniel MIHU**, pag. 436-444, profil realizat de Nicolae VASILE, „Prin urmare, avem de-a face cu un volum masiv, neobișnuit pentru stadiul acesta de afirmare, care conține versuri redactate în stil clasic, cu ritm și rimă, la care ține, dar pe care uneori le elucidează, furat de fluxul ideilor", pag. 437.
 - **Constantin MIRONESCU**, pag. 445-453, profil realizat de Nicolae VASILE, „.... a scris pentru el însuși, așa cum a simțit, fără să aibă modele sau vreun anumit crez poetic. Poezia a fost hrana lui spirituală", pag. 445.
 - **Gheorghe MIZGAN**, pag. 454- 461, profil realizat de Nicolae VASILE, „Fără a încerca să imite pe cineva, Gheorghe Mizgan scrie cu o sensibilitate și emoție care exclud din start cotidiană noastră preocupare de-a epata cu orice preț", pag. 458.
 - **Florica MUNTEANU-CUC**, pag. 462-470, profil realizat de Nicolae TOMA, „Îndrumătoare ca lumina unei lumânări, poezia Floricăi Munteanu (Cuc), dă naștere unor valuri de vibrații benefice nouă, celor atât de încercați de ispite", pag. 463.
 - **Milena MUNTEANU**, pag. 471-478, profil realizat de Gheorghe A. STROIA, „Pentru Milena Munteanu, un scriitor erudit, înzestrat cu un talent aparte, călătoriile reprezintă o modalitate de a interacționa cu lumi ori destinații neexplorate, de a le prezenta într-o manieră proprie și personală, trecute prin filtrul său analitic, dar îmbogățite prin sensibilitatea sa specială", pag. 478.
 - **Corneliu NEAGU**, pag. 479-485, profil realizat de Mariana GURZA, „Temele fundamentale din poezia lui Corneliu Neagu vin, cu precădere, din viziunea autorului asupra curgerii imuabile a timpului, concretizată în amintiri, regrete, iubiri împlinite sau ratate, speranțe", pag. 479.
 - **Maria NICULESCU**, pag. 486-495, profil realizat de Nicolae VASILE, „În opera mea literară, poezia ocupă un loc foarte important. Trăiesc cu, prin și pentru poezie. Poeziile mele sunt dedicate copiilor, familiei, colegilor, prietenilor, scriu pentru Mama Natură, pentru țară, dar mai ales pentru Dumnezeu", pag. 486.
 - **Vali NIȚU**, pag. 496-499, profil realizat de Mihai STAN, „Avem a face cu o poezie și modernă și autentică, în cel mai propriu sens al noțiunii. Se mai poate cita încă și încă (spre folosul general), dar cred că am reușit să fiu convingător în temeritatea mea personală", pag. 498.
 - **Victor PETRESCU**, pag. 500- 507, profil realizat de Mihai STAN, „Înzestrat cu vitalitate fizică și intelectuală, cu spirit constructiv și cordial, Victor Petrescu încununează calități

care dau sens unei vieți și unei cariere, le împlinesc și le conferă caracterul exemplar", pag. 507.

- **Viorica POPESCU-COJOCARU**, pag. 508-513, profil realizat de Ion POPESCU-TOPOLOG, *„Poezia doamnei Viorica POPESCU - înflorind prețioase virtuți miniaturale - dă semnele exercițiului poetic profesionist. Prin el, vocabularul surprinde sintagme scânteietoare, într-un limbaj apropiat mai degrabă de forma sentințelor", pag. 512.*

- **Liliana PUȘCAȘU-RAVAR**, pag. 514-523, profil realizat de Nicolae TOMA, *„Liliana Pușcașu-Ravar trăiește în poezia ei care a devenit, după România, al doilea leagăn de respirație, ea întrebându-se, adesea, nu ce e viața, ci ce nu este... Autoarea tânjește după locurile sale natale, acele locuri în care luna miroase a pelin, acolo unde pe vremuri degusta dulceața luminii din ochii părinților săi, acolo unde «mătrăgunile se cred flori și poete» ", pag. 515.*

- **Georgeta RADU**, pag. 524-529, profil realizat de Antoneta RĂDOI, *„Poezia Georgetei Radu are tot ce-i trebuie, are rimă, ritm, măsură, autoarea utilizând cu ușurință toate formele stilistice trebuincioase curgerii lirice, muzicalității poetice", pag. 527.*

- **Antoneta RĂDOI**, pag. 530-537, profil realizat de Nicolae VASILE, *„Antoneta Rădoi are darul scrisului neprefăcut, sincer și al vederii cinematografice esențiale. Acestora se adaugă experiența vieții artistice picturale, a trăirii pe cont propriu într-un magazin cu obiecte de artă și într-o lume a publicațiilor diverse, inclusiv a cărților și revistelor literare, știind facerea și desfacerea acestora, orgoliile, bețele-n roate", pag. 533.*

- **Eliza ROHA**, pag. 538-545, profil realizat de Antonela RĂDOI, *„Eliza Roha a debutat târziu, iar cariera narativă s-a concentrat, numai în câteva decenii, într-o bibliografie copleșitoare prin amplitudinea viziunii sociale, prin mobilitatea mediilor de referință și profunzimea analizei psihologice", pag. 540.*

- **Melania RUSU CARAGIOIU**, pag. 546-551, profil realizat de Nicolae VASILE, *„Iubesc oamenii, năzuințele lor, gingășia copiilor și le dăruiesc tot ce până mea a reușit să aștearnă în poezie și proză pentru mari și mici", pag. 549.*

- **Florentin SMARANDACHE**, pag. 552-563, profil realizat de Ionel MARIN, *„Dr. Florentin Smarandache a inițiat curentul de avangardă numit PARADOXISM și este considerat părintele «paradoxismului» în literatură", pag. 552.*

- **Mihai STAN**, pag. 564-570, profil realizat de Victor PETRESCU, *„Mihai Stan este un prozator care se pliază cu ușurință pe aproape orice tehnică de redactare literară. Scrie în stil alert, dezinvolt, niciodată zgârcit cu digresiunile, uneori convulsiv", pag. 570.*

- **Gabriela STANCIU PĂȘĂRIN**, pag. 571-581, profil realizat de Eugenia DUȚĂ, *„Între 1973-1978 începe să scrie câteva romane care rămân neterminate, dar și versuri și proză scurtă", pag. 571.*

- **Emil STĂNESCU**, pag. 582- 585, profil realizat de Victor PETRESCU, *„Pe Emil Stănescu îl recomand cu toată convingerea ca distins poet, romancier, eseist, ziarist, vădind o inspirație supravegheată de un intelect acut, un idealism ce se confruntă cu realitățile epocii, analizate ori transfigurate liric", pag. 585.*

- **Gheorghe A. STROIA**, pag. 586-594, profil realizat de Cristian Petru BĂLAN, *„Gheorghe A. Stroia, prin toată activitatea sa de până acum - lirică, publicistică și editorială - este un nume care nu mai are nevoie de nicio prezentare. Puterea sa de muncă este uimitoare, contaminată, tonică și încurajatoare pentru firile ceva mai domoale", pag. 590.*

- **Ioana STUPARU**, pag. 595-604, profil realizat de Nicolae VASILE, *„Autoarea are curajul și forța de a prezenta lumea satului cu aparenta ei simplitate, dar complexă în profunzime", pag. 602.*

- **Maria STURDZA CLOPOTARU**, pag. 605-614, profil realizat de Viorel MARTIN, *„Poezia este o stare asemenea fericirii. Este o manifestare a iubirii necondiționate. Este Dumnezeu! Când vine pe aripile Grației Divine, intră prin poarta sufletului, vine spontan,*

nu te întreabă dacă ești pregătit de zbor. Dacă te găsește în predispoziția Graalului, revarsă în tine Puterea Cuvântului Viu - ziditor în lumină, inspirație, har, înțelepciune", pag. 606.

- **Ion C. ȘTEFAN**, pag. 615-622, profil realizat de Nicolae VASILE, „Un om de carte, un dascăl cu experiență și, în toate ipostazele, un reflexiv care-și scrie cu grijă gândurile - Ion C. Ștefan ne oferă acum adevăruri și imagini din nemijlocita vâltoare a realității, într-o epocă de tranziție cu atâtea coordonate și aspirații, copleșite de îndoieli și incertitudini care, toate, îi stârnesc judecata și îi pun în cumpăna cântarului cuvintele cernute bine, pentru a formula un text strâns, pe măsura cerințelor clasice pentru astfel de cristalizări: *non multa sed multum* - deci nu cuvinte multe, ci conținut dens, profund, nou", pag. 620-621.

- **Florea TURIAC**, pag. 623-627, profil realizat de Mihai STAN, „Florea Turiac este un romantic nu întârziat și bine deghizat într-un poet care-și trăiește clipa și veacul, cu toate ale lor, prin toate filtrele ființei și gândurile lui", pag. 626.

- **Al. Florin ȚENE**, pag. 628-638, profil realizat de Nicolae VASILE, „În septembrie 2006, a înființat Liga Scriitorilor din România, devenind președintele executiv al acestei organizații profesionale care are 34 de filiale în țară și 12 în străinătate și care editează 18 reviste în care se promovează literatura română autentică", pag. 629.

- **Gheorghe ȚICLETE**, pag. 639-642, profil realizat de Geo CĂLUGĂRU, „Viziunea scriitorului este a unui neoromantic, exprimând un romantism bine temperat, ce promite, în pofida vârstei ușor înaintate, noi împliniri literare pe care, desigur, le așteptăm", pag. 642.

- **Ovidiu ȚUȚUIANU**, pag. 643-651, profil realizat de Nicolae VASILE, „Prin noua sa carte, profesorul inginer Ovidiu Țuțuianu pășește cu dreptul pe terenul umorului de calitate pentru care manifestă o înzestrare naturală", pag. 651.

- **George Toma VESELIU**, pag. 652-655, profil realizat de Victor PETRESCU, „Poet, dramaturg, prozator și publicist, George Toma Veseliu, surprinde cu minuțiozitate, atât în creațiile de ficțiune, cât și în monografiile, un spațiu vitregit și uitat de lume, devenit pentru el o matrice spirituală, sursa inspirației și a sevelor sale creatoare, comunele dâmbovițene Răzvad și Ocnița", pag. 655.

- **George VLAICU**, pag. 656-660, profil realizat de Antoneta RĂDOI, „Toate romanele lui George Vlaicu reprezintă povești de dragoste contemporane", pag. 659.

- **Vasile VULPAȘU**, pag. 661-667, profil realizat de Nicolae VASILE, „Abordarea unor tematici diverse, de la poezia de dragoste la poezia de critică socială și politică, de la poezia simplă cu înțeles clar și direct, la poezia cu iz filozofic, de la poezia care descrie trăiri simple și firești la poezia care meditează asupra marilor mistere umane, fac din Vasile Vulpașu un poet complex, predispus spre autoperfecționare și autodepășire în dorința de a deveni un poet în adevăratul înțeles al cuvântului și pentru a intra în galeria poeților români contemporani", pag. 666.

- **Nicolae VASILE**, pag. 668- 680, „Spiritul căutător, ludic și mereu tânăr i-a îndreptat pașii spre domenii de activitate diferite, în care și-a dezvoltat cariere de succes. Poezia are un loc aparte în lumea sa, considerând-o ca fiind altceva, un vis", pag. 674.

FELICITĂRI întregului colectiv de coordonare!

FELICITĂRI tuturor celor care au achiesat acestui proiect, acestei minunate idei!

FELICITĂRI, pentru munca depusă în slujba literaturii și a scriitorului!

Doamne ajută să fie bine! Succes în întreaga dumneavoastră activitate culturală.

Chiuzbaia, 8 decembrie 2020

Vasile BELE este membru în: Asociația Scriitorilor Baia Mare; L.S.R. – filiala Cluj-Napoca;

Cenaclul literar „Petre Dulfu”, Satulung-Maramureș;

Cenaclul literar „Nichita Stănescu”, aparținător Centrului Cultural al M.A.I.

Nicolae VASILE

Amestecul de paradigme

Trăim o epocă a evoluției umanității în care, Dumnezeu știe care au fost cauzele, dar instrumentele cunoașterii au luat-o cu totul razna. Să fie de vină calculatorul, să fie de vină internetul, să fie de vină pandemia etc.?

Una din formele de manifestare este *amestecul de paradigme*, pe care proștii, care nu au capacitatea de a o înțelege, o consideră „o prostie”, ca să-l citez pe unul dintre aceștia, fără să-l nominalizez, iar deșteptii o numesc *interdisciplinaritate*. Ce exemple pozitive mai sugestive pot fi date decât amestecul de matematică cu poezie sau cu muzică și creatori precum Ion Barbu, Solomon Marcus, Gheorghe Păun, Tiberiu Brediceanu etc.?

Dacă mergem în profunzimea lucrurilor, vom găsi explicațiile la nivelul persoanelor, adică aceste amestecuri sublime apar în interiorul unor persoane care se dedublează cumva, trăind momente în care una sau alta dintre paradigme este dominantă, urmând ca acestea să se combine în interiorul minții lor.

În diverse locuri din lume, cauzele pot fi diferite, dar în România, am mai sesizat acest fenomen în romanul *Punctul de sprijin*, una dintre explicații poate fi politica autorităților comuniste, din perioada când acestea conduceau țara, de a direcționa

prin toate mijloacele elevii superdotați intelectual spre domeniile realiste, în detrimentul celor umaniste, pentru promovarea la nivel național a dezvoltării industriale.

După 1989, când industria a decăzut, o bună parte dintre foștii specialiști de mare clasă din domeniile industriale s-au reorientat, mulți dintre ei, spre preocupările creative din domeniile artistice, literare, jurnalistice etc., cu rezultate deosebite, valoarea lor umană conservându-se, indiferent de vicisitudinile vieții. Valoarea este valoare, indiferent de situație!...

Alții au așteptat pensionarea din activitățile lor inițiale, manifestându-și talentele artistice ulterior, fenomen ce în literatură, criticul *Victor Atanasiu* îl numea recent, în prefața la Enciclopedia *SCRIITORI din GENERAȚIA 2000*, fără răutate, *răscoala pensionarilor*.

Un exemplu mai mult decât sugestiv în acest sens este *Iulian Popescu*, din Craiova, un excelent profesor de inginerie, cu peste 70 de cărți tehnice publicate și peste 50 de romane, în care întrepătrunderea realist-umanistă este mai mult decât evidentă. Spre exemplu, în lucrarea monumentală *Din istoria tehnicii*, 6 volume, 1858 pagini, publicată de Editura SITECH în anul 2002, sunt inserate o serie de elemente artistice, versuri etc., care o fac deosebit de agreabilă pentru cititor, iar romanele sale care sunt pline de aspecte tehnice, uneori la nivel detaliat, pentru buna înțelegere a cursului acțiunii.

Aceste revărsări de creație nu sunt făcute din motive pecuniare, ci din pornirea autorilor acestora, care ar face același lucru chiar dacă n-ar avea niciun cititor, și acest fenomen trebuie apreciat ca atare.

Iulian POPESCU

REPORTAJ DE LA LANSAREA ROMANULUI AL 20-LEA (ACESTA)

În ziua de... a avut loc la... lansarea celui de al 20-lea roman al autorului acestei cărți, în prezența a circa 80 de persoane, dintre care multe personalități locale, sub obiectivele aparatelor foto și de filmat ale numeroșilor ziariști de la diferite publicații și ai unor posturi de televiziune.

Festivitatea a fost deschisă de..., care a prezentat autorul, citind de pe ultima copertă a cărții. Au urmat aplauze, cam anemice, apoi prezentatorul a vorbit despre romanele autorului..., pe care l-a lăudat tare mult, insistând asupra... și asupra..., accentuând felul în care a..., concluzionând că romanele sale sunt..., urându-i autorului ani mulți și sugerându-i să continue cu același zel. Apoi a vorbit..., care a făcut legătura cu cărțile de specialitate ale autorului, care... A urmat cuvântul unui fost student, care și-a amintit de cursurile... autorului, plăcute și..., concluzionând că autorul știe multe, așa explicându-se varietatea temelor abordate în romane. A urmat un istoric, tot cititor al romanelor autorului omagiat, certificând că romanele cu teme istorice sunt exacte în ce privește evenimentele luate ca fundal, iar atractivitatea romanelor îl face pe cititor să înțeleagă altfel diferite perioade istorice, concluzionând că acesta este un mod fericit de a se preda istoria. Au mai vorbit, ceva mai scurt, încă vreo doi, trei invitați.

Bineînțeles că niciunul dintre vorbitori nu citise romanul al 20-lea (adică acesta) ce tocmai se lansa... Cel ce conducea festivitatea a dat apoi cuvântul autorului. Redăm complet cuvântul autorului.

Dragii mei cititori și prieteni,

După ce am ascultat aceste discursuri de azi, m-am uitat în jurul meu să văd dacă e vorba despre mine sau despre altcineva. În viața mea n-am avut parte de asemenea laude și omagii. Așa că o să încep prin a aminti debutul meu în literatură. Acesta a avut loc în clasa a IX-a de liceu, în anul 1955. Tocmai murise „genialul conducător al URSS, marele Stalin” (în 5 martie 1953), însă „operele sale” erau încă în vogă, urmașul său Nikita Hrușciiov acuzând-l de cultul personalității de abia în 1956, la Congresul al XX-lea al Partidului (PCUS). Ei bine, marele Stalin a fost cel care m-a ajutat să debutez! Cum? Păi tocmai atunci s-a făcut la noi schimbarea bruscă a ortografiei! De ce oare? Pentru că marele Stalin scrisese o broșură (oare el?), despre simplificarea ortografiei, pentru a fi ușor de înțeles de „marile mase de muncitori și colhoznici”. Și cum ce se făcea la ruși imediat ajungea și în țările „de democrație populară”, a venit și la noi ordin, adică musai să schimbăm și noi ortografia! Era normal să fie așa, doar toate manualele noastre de liceu erau traduse din limba rusă, de către filologi, (acestea având numeroase perle de traducere, mai ales la fizică și la chimie), exceptând manualele de limba română, care... nu existau. Așa le trebuia dacă nu existau și la ruși manuale de limba română! Ei bine, noua ortografie s-a introdus la noi imediat și bieții profesori de română și-au însușit noile reguli ortografice și ni le-au predat și nouă. Nu erau cine știe ce modificări, dar, oricum, ne încurcau. S-a scos „â” (â din a), înlocuindu-se cu „î” (î din i), s-a înlocuit apostroful (') cu „-”

(liniuță), s-a modificat „eu sunt” prin „eu sânt” și d’alde astea. Ei bine, profesorul nostru de română, Dumnezeu să-l odihnească în pace că ne-a învățat cartel!, ne-a dat o temă acasă: să compunem o povestire în care să folosim preponderent noua ortografie. Adică ceva similar concursurilor de epigrame cu rime impuse. Nu știu cum s-a făcut, dar eu am scris o poveste tare frumoasă, după părerea mea, folosind din plin noile reguli ortografice. Chiar am recitat-o și din nou mi-a plăcut. A doua zi, la ore, am citit povestirea, colegii râdeau de nu mai puteau, iar profesorul m-a felicitat și mi-a recomandat să mă fac scriitor... Ehe, ce bine-ar fi fost dacă..., dacă lucrurile s-ar fi petrecut așa. În realitate lucrurile au fost mult mai simple: profesorul nu ne-a întrebat nimic despre povestire și a trecut la lecția următoare, doar îl aveam de studiat pe „marele poet Neculuță”... Eu am rugat un coleg să-mi citească povestirea, dar el a zis că va face acest efort, însă nu pe degeaba, ci dacă-i dau un creion, afacere ce nu s-a mai făcut, doar creionul era scump, așa că povestirea a rămas necitită..., ca și romanele mele de acum... Adică, să fiu sincer, unii chiar le citesc, doar mă mai întreabă câte ceva din ele...

Cei ce mă citesc s-au obișnuit s-o cam iau razna prin romane, cam cum am luat-o cu debutul meu în ale literaturii... De fapt, acum e momentul să răspund la întrebările uzuale ale amicilor: „cum scrii, dom’le?”, „de unde le scoți, nene?”. Aici amintesc cum au răspuns Ilf și Petrov, autori sovietici din anii ’30 ai două romane umoristice celebre (*Vițelul de aur* și *Douăsprezece scaune*), la întrebarea cum pot scrie doi autori un roman. Răspunsul lor a fost memorabil: „unul scrie vocalele și celălalt consoanele”, așa că și eu răspund cam la fel: azi scriu consoanele (ca la stenografie), iar mâine vocalele. În realitate, lucrurile sunt mai simple: când scriu la un roman, deja îmi vin idei pentru romanul următor, iar primul roman l-am scris după ideile ce mi-au apărut în timp ce scriam trei volume de povestiri. Îmi stabilesc cam ce aș vrea să scriu, de exemplu, un roman despre Unirea din 1918, cum e cel precedent. Mai întâi mă documentez foarte detaliat, de exemplu pentru acest roman am citit (evident selectiv) vreo 20 de volume cu documente, date istorice, alte informații din câteva mari biblioteci, inclusiv din a mea, doar vreo 40 de ani am avut ca pasiune și istoria tehnicii, și de pe Internet, după care, cu toate în memorie, îmi fixez cadrul istoric ce devine fundal al evenimentelor.

Aici trebuie precizat că istoria asta se cam schimbă în funcție de momentele politice din perioada când respectivele cărți sunt scrise. Dacă m-aș lua după istoria după care am învățat eu în liceu (netradusă din rusă, dar... aproape), scrisă de Roller, apoi noi suntem mai mult slavi decât latini..., așa că eu studiez cărți și documente din diferite perioade: din anii ’20-30, din perioada comunistă (de unde iau multe poze, din cele netrucate). Apoi iau un personaj, de obicei născut și crescut ca și mine, într-un sat din Gorj, cunoscând eu bine viața de acolo, și-l fac să trăiască în epoca în care sunt bine documentat. De la el plec la alt personaj și tot așa, până ajung la schema de pe prima pagină din roman, unde apar personajele și relațiile dintre ele, utile cititorului când începe să le cam încurce. Pe parcurs o mai iau razna, făcând fel de fel de legături cu ce mai știu și eu și cred că s-ar potrivi acolo.

Apropo de romanele istorice. Am vrut să scriu un roman despre Tudor Vladimirescu, mai ales că satul lui e la opt kilometri de al meu, însă mi-a fost imposibil, deoarece multe documente de epocă sunt în slavonă, netraduse în românește, iar a învăța acum slavona e cam târziu, deși știu acceptabil rusa... La fel m-am împotmolit și cu Mihai Viteazul. Rămân pentru... data viitoare.

Unii m-au întrebat de ce pun imagini în romane. Ei bine, din trei motive: primul e că așa am văzut la Jules Verne, la care mi-au plăcut gravurile legate de evenimentele narate, în al doilea rând pentru că, fiind de formație inginerască, sunt obișnuit cu gândirea concretă, care se materializează cel mai bine prin figuri, iar al treilea motiv e că mă deranjează romanele ce au numai text, ba unele n-au niciun paragraf pe câte o pagină, așa că e doar o înșiruire de cuvinte pe care ochii le cam încurcă... Și în fond, de ce n-aș

avea și eu o oarecare originalitate în a scrie romane altfel? Din miile de poze ce le am, doar de 50 de ani tot fac fotografii, de la prieteni și din unele reviste sau cărți de epocă, aleg fotografiile pe care le pun în romane, fiecare imagine venind la momentul în care acțiunea o cere. Și aici mă bazez pe memorie, iar căutând prin cărți și reviste mi-am făcut un stoc de imagini din care folosesc uneori. De ce iau poze istorice de prin cărți și reviste? Pentru că le cere acțiunea descrisă, iar eu *n-am prea trăit* în acele epoci ca să fac pozele mele...

Am fost întrebat și de ce pun versuri în romane, evident scrise de alții. Menționez că atât la poze, cât și la versuri, scriu sub ele de unde sunt luate, deși aceasta îl deranjează pe cititor, însă nu vreau să am de-a face cu legile. Ei bine, pun versuri numai acolo unde textul și acțiunea le cer; eu îmi amintesc că într-un cântec popular, în vreo romanță sau în volumele operelor unor poeți am găsit ceva ce se leagă cu ce povestesc eu acolo, așa că le caut în biblioteca mea (doar de acolo știu că există), unele de pe Internet și, gata, întregesc fiorul artistic al acelei pagini. Îmi vine în minte ceva nostim legat de versuri. Aveam nevoie de versurile romanței *La fereastra casei mele*, cântată de Ileana Sărăroiu, așa că am căutat într-o carte din 1978, versul „Greu e, Doamne, doi deodată să iubești” și culmea, nu era acolo strofa cu acest vers, deși eu știam bine cântecul, doar îl cântam în grup în excursiile ce le făceam cu studenții în pădurile Bucovăț și Leamna de lângă Craiova. Am reușit să găsesc și acea strofă ascultând pe YouTube melodia. De ce oare strofa lipsea din carte? Pentru că „tovarășii de la cenzură” n-au acceptat cuvântul „Doamne”!...

Și despre numele personajelor am avut discuții cu amicii. Știu cum dădea Caragiale nume legate de personalitatea eroului. Eu am încercat în fel și chip. Mărturisesc că am citit și încă citesc foarte multă literatură și am întâlnit fel de fel de modalități. Tolstoi are în *Război și pace* peste două sute de personaje, evident greu de reținut. Ce m-a deranjat mult sunt însă câteva romane germane din secolul al XIX-lea. Acolo sunt personaje de genul: reverendul Arthur Albert Edgar Schmidt, astfel că unele personaje îi zic reverendul, altele Arthur și tot așa, de nu mai știi la un moment dat despre cine e vorba, doar și alte personaje au mai multe nume. Așa că eu am încercat să le dau nume după profesie: Învățător, Căpitan, Croitor, ceea ce-l lămurește clar pe cititor. Fiind criticat, am încercat cu nume uzuale românești: Gheorghe, Vasile, Mitică, ceea ce complică lucrurile, cititorul trebuind să rețină că Gheorghe e cizmar, Vasile e preot și așa mai departe. Eu când scriu le pun nume... algebrice: X1, X2,... Xn, iar la sfârșit stabilesc numele și pun la treabă Wordul să înlocuiască în toată cartea pe X1 cu Gheorghe, pe X2 cu Vasile și așa mai departe. Aici am avut și unele încurcături. Unii cititori mă întreabă de ce într-un roman Mirel face și drege, iar eu nu mai știu cine e Mirel, pentru că la scrierea romanului el a fost pentru mine X3...

Mi-au mai zis unii că uneori sunt cam inginer în romane, adică dau prea multe detalii tehnice, eu însă zic că nu e rău, deoarece vreau ca lucrurile să fie clare, înțelese ușor. Și, hai să fim dreptți: noțiunea de „cultură” astăzi e mai largă decât cea de acum o sută de ani. Nu se mai judecă nivelul cultural al unui om după cum știe mitologia, limba latină și clasicii greci. Astăzi, calculatorul, roboții, mașinile din ce în ce mai sofisticate fac deja parte din cotidian, așa că au cam luat locul zeilor din cultura generală...

Recunosc faptul că mai fac și câte o șotie, cu destinație, prin romane. Am un prieten vechi, coleg în liceu, facultate, fabrică, bun cititor al meu, care mi-a zis câteva pe motiv că într-un roman „l-am dus cu preșul”, adică a citit un capitol întreg în care personajele au făcut și au dres, apoi a venit bomba: totul fusese un vis, așa că cititorul acesta al meu a trebuit să se întoarcă la ce se întâmplase înainte de vis... Văzând că l-am cam înfuriat, am apelat la proverbul „dacă poți face un rău cuiva, de ce să nu i-l faci?”, așa că în câteva romane următoare am mai pus vise, special ca să-l necăjesc pe dumnealui... Că am necăjit și pe alții, asta nu se pune...

Un alt amic mi-a zis că am un admirator pe care nu-l știu, însă el ar fi foarte fericit să mă vadă și gata, gata să mă ducă la om, însă apoi a recunoscut că admiratorul meu ar vrea să mă vadă pentru că... e orb și ar fi fericit să vadă, indiferent pe cine... Și mi-a zis că a găsit poanta într-un roman din secolul al XVI-lea [Espinell]... O prietenă de familie, doctoriță de meserie, a adunat câteva romane de-ale mele, însă n-avea timp să le citească, doar doctorii sunt mereu tare ocupați. „Norocul” meu a fost că a alunecat pe gheață, și-a fracturat un picior și a stat în spital ceva vreme, așa că acolo mi-a citit câteva romane. Și i-au plăcut mult. Doamne păzește de asemenea „noroc”!...

Unii se leagă de viteza cu care scriu, adică patru romane pe an în ultimii ani, dându-mi exemple cum X a scris un roman în zece ani, Y în cinci ani și așa mai departe. Ideea e corectă, dar trebuia să mi-o fi dat cu vreo 30-40 de ani în urmă, când aveam rezervă destulă de ani, ceea ce acum îmi cam lipsește... Adică, nu! Dacă începeam să scriu de pe atunci, aș fi scris cum se cerea, adică despre llenuța tractorista, despre frunțașii în producție, despre „minunata” viață de la sate și alte d'alde astea, așa că mai bine a fost că am scris despre... mecanisme, așchii și altele. Iar acum scriu literatură pentru că eu cred că mai am câte ceva de spus și pentru că-mi face plăcere să scriu. Și asta fac toată ziua. E drept că uneori mai mă opresc și mai fac ceva lucrări de Mecanisme, disciplină pe care am predat-o aproape 40 de ani. E chiar plăcut să treci de la un domeniu la altul. Cineva mi-a zis că parcă scriu pe bandă rulantă. Complet eronat, omul cu zisul nefiind inginer, așa că nu știe că la bandă lucrează simultan foarte mulți oameni, de aia produsul e gata repede. În cazul romanului ar fi cam așa: unul pune un cuvânt, la postul următor altul pune alt cuvânt și tot așa...

Eu scriu romanul pe calculator și-l duc la editură pe stick, iar după vreo săptămână, două, iau pachetele, plătind tipărirea. Urmează o muncă de rutină: scriu adresele pe vreo 40-50 de plicuri format A5, introduc cărțile, lipesc timbrele, merg la poștă, stau la rând, de obicei mare, și le trimit la câteva biblioteci și la mai mulți prieteni din alte localități, sub formă de cadou. Restul volumelor le distribui în orașul meu, tot cadouri, prin urmare n-am luat niciodată vreun ban pe vreo carte, exceptând cărțile tehnice publicate la edituri înainte de 1989. Aici am de povestit o întâmplare nostimă, recentă. Am primit înapoi romanul trimis unui prieten din București. Intrigat, n-am înțeles de ce mi l-a restituit, doar dacă nu i-a plăcut putea să-l dea altcuiva sau să-l arunce. Apoi m-a sunat el să mă întrebe dacă l-am primit, iar când l-am întrebat de ce îmi retrimisese romanul, mi-a răspuns că eu am precizat pe plic „Împrumut”, așa că omul s-a conformat. Apoi m-am dumirit: el citise cuvântul de pe plic „Împrumut”, când de fapt era scris „Imprimat”, fiind vorba de o carte, nu de corespondență, poșta având preț mai mic în acest caz. Ne-am amuzat amândoi...

Să revin la festivitatea de astăzi. Vă spun direct: nu dau autografe! De ce? Pentru că un autograf blochează cartea într-un dulap, beneficiarul nu mai vrea s-o dea și altuia, pentru că prin autograf îi crește valoarea, ceea ce mie nu-mi convine, pentru că vreau ca scrisul meu să ajungă la cât mai mulți, adică să circule cartea. Alții o blochează... sub dulap, doar, se știe, parchetul se mai deformează și dulapurile nu mai stau drepte, așa că trebuie pus ceva sub ele... Bine că s-a electrificat țara, altfel cartea devenea foarte utilă prin a oferi lumină, mai clar, fiecare foaie asigurând ștergerea în câte o zi a sticlei de la lampa cu petrol ...

Închei, mulțumindu-vă pentru tot ce ați făcut astăzi pentru mine!

*

Acum dragi cititori urmează o mică **erată: de fapt nu a avut loc nicio festivitate și nicio lansare!** Deși mă apropii de vreo sută de cărți scrise,... n-am lansat niciuna! Nu-mi plac asemenea festivități! Așa că, prin cele de mai sus, mă mai răzbun și eu...

Vă cer scuze, iar acum – la treabă, doar aveți de citit acest roman nelansat cu surle și trâmbițe, dar care, totuși, se poate citi. Succes!

**Cornelia Violeta
POPESCU**

Marketing de țară

Adeseori mă opresc la taraba modestă a unuia dintre puținii țărani dintr-o piață bucureșteană, tocmai din acest motiv, pentru a cumpăra salată verde și legături de pătrunjel, mărar și leuștean, unicele lui sortimente, pe care le oferă din primăvară până în toamnă.

Nea Vasile Pistică, după nume și nu poreclă, om spre 80 ani, rămas singur să-și vândă marfa după moartea soției, păstrează aceeași ordine și calitate a verdețurilor expuse.

Când îi cercetezi marfa, te atrage cu un ton blând și patern:

- Hai, tată, ce să-ți dau?
- Leuștean proaspăt, tataie!
- Păi, ăla, tată, când s-o face! Acum nu e

timpul lui!

- Și când să vin?

- Uite, îți spun eu: să nu vii săptămâna viitoare, vino cealaltă, ca să se facă mare și să faci ciorba bună!

De ani de zile cumpăr numai de la el, cu încredere și plăcere, salata fragedă și legăturile bogate și mai ales parfumate de verdețuri, legate fedeleș cu fir de ață subțire, ca pe vremuri...

Chiar și concurența lui se miră și se întreabă: cum le-o fi păcălind nea Vasile pe cucoane, că doar e om bătrân! Spre după-amiaza zilei, taraba lui se golește prima.

Ieri, m-am oprit din nou în dreptul lui și l-am rugat să-mi dea niște salată fragedă. Mirat și parcă un pic supărat, mi-a răspuns:

- Nu ai mai luat de la mine, tată? Înseamnă că nu știi!
- Ba da, tataie, tocmai de aceea ți-am vorbit așa.

- Așa, tată, să știi că asta e de-a mea, românească. Toate sunt de-ale mele!

Și cu palmele lui bătătorite, parcă îmbrățișa grămada cea verde cu frunze lăptoase sau fin zimțuite.

Se referea de bună seamă la semințe și la sudoarea muncii din grădina lui.

Mi-am amintit instantaneu cum importul de semințe sau de cereale a devenit o normalitate într-o țară agrară și roșiile românești și-au schimbat de la un moment dat forma, pricopsindu-se cu un țugui dar pierzând savoarea. Ca și multe altele.

Acest om, probabil, nu a auzit de marketing, dar omenia și munca lui, chiar și la 80 ani, se răsfrâng în calitatea puținelor lui verdețuri produse la țară, în Ilfov, la mare căutare și la prețuri de bun-simț.

Mi-e tare drag, nea Vasile, ca și băbuțele cocârjate care mai vin cu papornițele pe la colțuri de stradă să vândă legături de usturoi - de ăla, românesc - cu căpățâna mică dar plină de aromă, din bătătura lor, pe care uneori le-am văzut amendate de cei însărcinați cu ordinea publică, în ciuda protestelor mele sau ale altor trecători.

Sărmani bunici, harnici și onești, rămân din ce în ce mai puțini... După ce vor dispărea, probabil că se vor uita complet gusturile românești autentice, pe care unele branduri încearcă să le resusciteze, uneori forțat, cu metode moderne de marketing.

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

Lacrimi și inimi

Lacrimile de poet sunt perle
Și-un descântec prins de-a lor solie
Se prefacă-n tril de ciocârlie,
Zvon lăsând în urmă din cotarle.

Inimile de poet sunt multe,
Bat ca tunetul născut din mare;
Nu există nicio vătămare,
Ce le-ar face să nu mai exulte.

Stai, poete, și trăiește-ți soarta!
Lacrimi și inimi primești din belșug
Și ele-ți sunt togă, nu betșug,
Când de glorie ți-e prinsă arta.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Rugă

În memoria lui Antoine de Saint-Exupéry,
(poet, romancier, jurnalist, aviator francez,
1900-1944)

Testul lui Socrate

Socrate - ce „cucută nu a refuzat”^{*)},
De-un cunoscut, odată, fuse întrebat:
- Știi ce am auzit despre amicul tău?
- De regulă nu mă interesează, zău!

Dar ca să te ascult, să-mi spui ce ai aflat,
Te voi supune la un test anticipat;
Întreb întâi: E informația „beton”?
- Nu sunt prea sigur de persoană, nici de ton!

Te-ntreb apoi de-i „bine” ce ai auzit?
- Ba nu, e „rău” și mult ar fi de nedorit!
- În fine, spune-mi dacă-n știre-ar fi folos?
- Consider că nu ar aduce vre-un prinos!

...

Deci, nu ești *sigur*, nu-i *bună*, nici *utilă*;
La ce m-ajută, o știre inutilă?

^{*)} *Filosoful atenian Sofocle (469-399 î.Hr.), a preferat să bea cupa cu cucută (otravă) decât să abdice de la principiile sale neconformiste.*

Mărite Doamne, nu îți cer minuni,
Sau bogății absurde să-mi aduni.
Dă-mi doar putere zilnic, și să-mi zici,
Cum oare să-mi duc viața cu pași mici?

Atent mă fă, sensibil, inventiv,
Dușman rutinei, calm și receptiv!
Corect sămânța vieții să o cern,
Îndrumă-mă esența s-o discern!

Mă-nvață să fac timpul prețios,
Să pot vedea oriunde ce-i frumos.
Țintind valoarea ca să nu greșesc,
Iar bucuria artei s-o găsesc.

Arată-mi cale-adevărată, Te implor!
Căci visele nu sunt un ajutor.
Nici dorul aprig pentru alb trecut,
Nici pentru viitorul prefăcut.

Ajută-mă să fiu aici și-acum,
Aflat pe al firescului meu drum.
Pavat cu greutate și cu dureri,
Ca să le-nving, Tu dă-mi puteri!

Să-mi amintești de adevărul strict,
Că între minte și inimă-i conflict.
Deci, rogu-Te trimite-mi adevăr,
Dar cu blândețe, nu doar în răspăr!

Învață-mă, să rabd și să aștept,
Prietenia-n oameni s-o deștept.
Inspiră-mă să nu devin avar,
S-ofer „căldură” unde-i necesar.

Ajută-mă s-ajung la cei căzuți
Și să-i ridic apoi către virtuți!
Nu-mi da „măriră”, ci rogu-Te să-mi zici:
Cum oare să-mi duc viața cu pași mici?

**Corneliu
CRISTESCU**

TEAMĂ DE BĂTRÂNEȚE

(Biblia: Anii omului șaptezeci sunt, optzeci pentru cei sănătoși și puternici, restul chin și durere!)

În anii tineri, cochetam cu viața,
Se întâmpla să uit de Dumnezeu,
Dar, uneori, Destinul-și schimbă fața,
Căci viața nu-i așa cum credeam eu.

Speram atunci să am o viață lungă,
Cu bătrânețe plină-n sănătate,
Cu timpul, anii-au început să strângă
Și-am înțeles că nu mereu se poate.

Se știe, anii omului sunt șaptezeci,
În Biblie, de mult, așa se scrie;
Se apropie această vârstă, deci,
Să fim atenți. Destinul se rescrie!

Mi-e teamă de o bătrânețe scurtă,
Să nu-mi dea timp să cuget despre viață,
Mi-e teamă de o bătrânețe brută,
Cu urmele durerii adânci pe față.

Mi-e teamă de o bătrânețe care doare,
O bătrânețe-n boală, rea, hapsână,
O bătrânețe-n care se și moare,
Chiar dacă ai ce trebuie la ...mână.

Iar de va fi să trecem pragul scris,
Bătrâni fiind, să ne rugăm mereu,
O viață-n sănătate-ar fi un vis,
Ce poate să ni-l dea doar Dumnezeu!

ERAM ȘI TÂNĂR ȘI FRUMOS

Eram și tânăr și frumos,
Iar viața multe îmi dorea,
Eram și mândru și orgolios
Cu cei ce stau în calea mea.

Voiam să știu, și-am învățat,
La 20 de ani, cum gândeam eu,
Voiam, în meseria mea, să știu
Măcar atât, cât știe Dumnezeu!

Întâiul, îmi doream să fiu,
În meseria mea frumoasă,
La 35 de ani, credeam că știu
Și pot să stau cu Dumnezeu la masă!

Continuu învățam și-acumulam,
Lucram mereu, precum am spus,
La 45 de ani, destul știam,
Dar Dumnezeu părea puțin mai sus!

Trecură anii, nemulțumit eram,
Căci anii trec, precum se și cuvine,
La 55 de ani, deja, vedeam
Că Dumnezeu e mult mai sus ca mine!

O viață nu ajunge să știm mult,
Să știm noi totul, e-o poveste...
La 65 de ani, la Dumnezeu mă uit;
Abia dacă-l zăresc, de sus ce este!

Acuma, privesc viața-n felul meu,
Că-i plină de speranțe și mister,
La 75 de ani, mă uit spre Dumnezeu;
Eu nu-L mai văd, dar sigur este-n Cer!

Notă:

Poezia este scrisă pornind de la o idee lansată la TVR, de doctorul Victor Cauni.

EU NU MAI SUNT CEEAA CE-AM FOST

Eu nu mai sunt ceea ce-am fost,
Dar, oare, sunt ce cred că sunt?
Dar viața mea mai are rost,
Mai am un scop pe-acest pământ?

C-am fost fără să știu că sunt
Trimis pentru ceva anume,
Numai o vreme pe pământ,
De ce am fost trimis în lume?

Mă-ntreb, acum, retrospectiv,
Am înțeles eu rostul meu?
L-am abordat intuitiv,
Cu gândul tot la Dumnezeu!

Ce-a trebuit, cred c-am făcut,
Dar nu-s convins c-am terminat.
Este un altfel de-nceput,
Sau e încheiere de mandat?

Oricum ar fi, ce-a fost a fost,
Curând, va trebui dat seamă,
Când vom ajunge la un post,
Cu luntrea lui Charon, la vamă.

Ne-așteaptă pentru alt tărâm,
Vom fi primiți la Judecată,
În Cer, de Marele Stăpân,
De Marele și Bunul Tată!.

POEZIILE INIMII

La șaptezeci de ani, din suflet pentru suflet
Editura Sud, 2021

Trecut cu greu de cumpăna anilor șaptezeci, Corneliu C. CRISTESCU ne-a dovedit că are parcă mai multă forță de a pune pe hârtie cât mai multe din ce știe, pentru că știe să scrie...și poezie, așa cum am consemnat și la apariția primului volum.

Structurată inginerește pe trei capitole, aidoma unui ansamblu motor (inima cu o problemă tehnică) – ambreiaj (legătura cu divinitatea, esența vieții) – cutie de viteze (arborele de intrare fiind părinții, iar roțile de transmisie copiii, nepoții etc.), cartea este un adevărat cadou, o recunoștință Celui care i-a ajutat și i-a mai permis, la șaptezeci de ani, să zboare chiar cu „aripa frântă”.

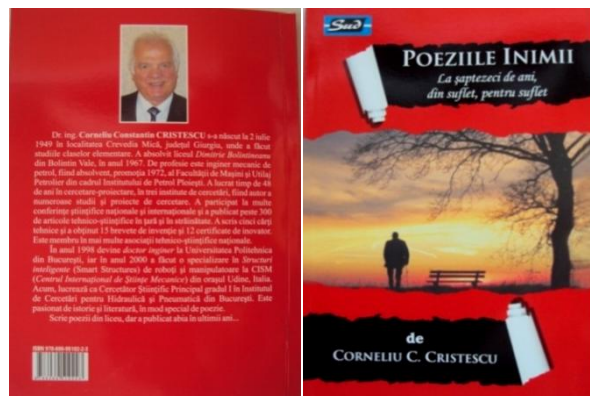
În primul capitol ne prezintă tocmai inima cu trăirile frumoase de-a lungul vieții dar și cu visul urât dintr-o anume dimineață.

Inspirat din cartea sfântă a creștinismului pe care o pomenește frecvent, întregul capitol „Poemele divinității” poate fi o lecție de religie pentru copii și adulți deopotrivă, o altfel de școală, mai atrăgătoare, o predică pe înțelesul tuturor.

În ultimul capitol, sensibilul autor, beneficiarul unei dragoste simple, curate și adevărate, a închinat câte un gând nostalgic în versuri celor mai apropiați membri ai familiei care i-au marcat viața și care și-au găsit odihna după o viață zbuciumată pe meleagurile natale...

Cred că așa, chiar cu „aripa” bandajată, mai are timp și resurse pentru a ne mai delecta cu astfel de scrieri.

Ioan GANEA-CHRISTU
Martie 2021

Ioan Al. LUPU

Și iarăși patria

Poeți, să nu vă mai fie rușine, nici teamă!
Înălțați psalmi de slavă Patriei Mamă!

Nu căutați vorbe meșteșugite,
Lucrați din greu, ca la arat,
cu palmele crăpate și bătătorite!

Vă jur, de azi nu veți mai fi umiliți și huliți,
Nu veți da seamă la cei nevolnici și năimiți

Patria e acolo unde fete și flăcăi
mai știu juca brâul,
Patria e acolo unde sub pavăza de aur a
soarelui
crește grâul,
Patria e și-n eterna strungă a oilor,
Patria e în mormintele mângâiate
de lumânări și de crini ale eroilor.

Patria e-n feerii de miresme și culori
de trandafiri, de iasomii și de maci
Patria a fost și e-n lacrima românilor săraci
Sărutați-i Patriei fruntea
Și opriți-i fiilor ei exodul
Patria – cum striga pandurul pandurilor
cu voce-n suflare de magmă-
Patria este norodul
iară nu a jefuitorilor tagmă!

Patria e soldatul care ocrotește prunci sub manta,
Patria e inima ta și a mea.
Patria e floarea din războaiele lui Dumnezeu,
Patria e drapelul-culori alese din curcubeu,
Patria e sufletul tău și e sufletul meu
Mereu și mereu!

Pășea o zână

Pe toate cărările lumii pășea o zână
cu basma înflorată...
Pe lângă condurii ei verzi
fremăta iarba înmiresmată...

În urma ei năpădeau ghiociei
cu clinchetul moale.
N-aveau teamă că iarna
mai dădea, pe ici colo, târcoale.
Amețisem în reverie și nu găseam cheia.
Era oare primăvara măiastră
Sau era însăși femeia?

Pe lângă buclele ei aurii,
poetii țeseau florilegii,
O-nvăluiau pe la tample cocori
și păsări cântătoare-n cortegii,
li făceau reverențe
salcâmi cu muguri sfioși
și-o mângâiau pe coapse
cerbi cu ochi languroși

Rătăceam prin crâng de metafore
și nu găseam cheia.
Era primăvara celestă
sau era însăși femeia?

Prin codri de basm,
de aur, de argint, de aramă
trecea tandră zâna cu flori pe maramă
și-n unduiri de vis și zefir
tot nu găsesc cheia!
E primăvara măiastră
Sau poate însăși femeia?

Elegie în aprilie

Am ieșit vlăguț dintr-o iarnă neună
Ca un urs flămând sărind din văgăună
Soldat gârbov în zarva lumii-nclăștate
Suflet năimit de vâltori și tristeți înghețate

Un duh șui ne-mpinge grăbit sub mantia neagră
a gliei
Soarta-mi iscodește șipotele melancoliei
Primăvara șovăie sub un vânt de pripas
Mă plec la mugurii ei ca la iconostas

Sunt un călător rătăcit într-un aspru hăț
Mi se pare că steaua mea mă privește pieziș
Sunt un călător pe un tainic drumeag
Caut în crâng o cruce să-mi fac un toiag

Dar nu e timpul să bocesc după orice durere
Sună ulmii vecini din ramuri și din viscere
Și în cadența cerului cu policandre de sfere
Bat clopotele deniilor spre Înviere

Constantin Nicolae GAVRILESCU

Ca un orfeu

De dragoste vom ține cont mereu,
Vom înflori în suflete tandrețea,
la fel ca fiul tracului, Orfeu,
cu lira, noi vom alunga tristețea .

Să n-alergăm prin viața limitată,
gonind bezmetici și convinși,
că vom găsi iubire-adevărată
de care noi apoi să fim învinși.

Dar cine ne va spune cum e bine
sau care este calea de urmat,
când drumurile par a ne rămâne
enigme, iar gândul este-ncețoșat?

Anevoios, mergând tot înainte,
luptând cu vremea-n pasul ei știut,
vom duce greul, pașnic și cuminte,
știind până la urmă... ce am vrut.

De dragoste vom ține cont mereu,
și-o vom trăi în inimi cu tandrețe,
și tot la fel, mereu, ca un Orfeu,
din liră, vom cânta în frumusețe.

(Vol. Din noian de amintiri)

Nicu DOFTOREANU

TANGOU oarecum... DISCRET

Discret te rog, iubito,

Să-mi lași speranța drept zălog,
Ca un intuitiv prolog
Al unui... nou descântec fermecat
Ce obsesiv mă-mpinge repetat
Ca mai-nainte de-a mă-nvinge-n mod definitiv
Să-ncerc a te-convinge efectiv
Că nu am fost recalcitrant ostil
sau... **POSESIV!**

Discret te rog, iubito,

Să-mi dai un ajutor activ
Care să fie... preventiv, nu abuziv,
Spre a mă asigura neîncetat
Că pentru tine eu voi fi constant
de... **NEUITAT**

Discret te rog, iubito,

Să nu mă cerți prea tare... de greșesc
Și să mă ierți, când... fără să gândesc
Și fără să mă mai feresc,
Fiind invadat de spaime ancestrale,
Cerșesc o sărutare pentru dezlegare,
Spre a afla firesc ce mai dorești,
Iar... dacă nu te plictisești,
Cum oarecum ne dovedesc
discret alte povești,
În visul tău din nou
să mă... **PRIMEȘTI!**

Alexandru CAZACU

Un teatru experimental

Ascunși în dezordinea acestei camere
prin amiaza furată altei amieze
când ieșim de sub haine și ne întâlnim
în oglinda de pe tavan
și muști din umărul meu ca dintr-un măr
într-o grădină peste care ninge
iar pereții se uită unul la celălalt loviți
de concertul pentru vioară a lui Mozart
ivit din radioul cu volum ridicat
Vorbele au rămas pe jumătate departe
formele trupului se șlefuiesc în palme
printre cearceafuri ca niște valuri albe strânse în pumni și pierdute
la ultimul etaj al unui hotel
unde tu ai vrut să lași fereastra deschisă
Conductele orașului tresar
de parcă și-ar da seama că transportă aripi
și răcoarea serii ne acoperă cu revista program
a unui teatru experimental din care citim
amândoi aceeași pagină

Mâinile doctoriței veterinar

Ce frumoase erau mâinile ei când ne-a spus
că s-a făcut tot ce a fost posibil și chiar mai mult
cu un zâmbet amar în colțul gurii iar dincolo de recepție
într-unul din cabinete se auzea fâșâitul unui plastic
iar asistentul fluiera melodia de la radio și urma alene procedurile
Nu-mi puteam lua ochii de la mâinile ei mult mai tinere
decât aș fi putut să-mi imaginez vreodată că pot arăta
brațele și degetele unei femei chirurg veterinar
O priveam în clipele acelea care nu mai aveau ce să-mi facă
Eram deja cu două zile înainte de poimăine
ziua în care durerile din acest timp încep să se înmoaie
și totul intră încetul cu încetul în normal și totul se uită
ca o valiză în sala de așteptare a unei gări imense
după care nu mai ai puterea să plângi
iar asta te face să adormi cu ochii întredeschiși
iar chipul animalului de companie se mută
din gânduri în fotografii stocate pe hard disk-uri
și în poza înrămată de pe fostul tău birou
ce va lua drumul altei camere
ori al vrafului de lemne pregătite să se opună iernii
într-o sobă la marginea orașului
Doar mâinile domnișoarei doctor veterinar
vor mai veni uneori dincolo de acest poimăine
când și numai când
fericirea ori lipsa ei nu o să vrea să ne încapă

Min DRĂGHICI

OMUL DE ZĂPADĂ

A nins, ninge și va mai ninge, a nins două zile și două nopți cu fulgi mari, ușor viscoliiți, așezați pe case, drumuri, alei și poteci, unind văile dintre dealuri, blocând drumurile dintre localități. Trebuiau alte două-trei zile pentru deblocarea lor. Am adunat, de-a lungul timpului, amintiri de iarnă egale cu o cifră urmată sigur de două zerouri. Pomii erau în câmp și grădini, dezbrăcați, singuri, triști, negri și reci în imensitatea rece și albă. După viscole și ninsori, întotdeauna urmează nopți de ger cu stele pe cer și zile puțin însorite. Zăpada se tasează și e numai bună de a fi tăiată în cuburi destul de rezistente. Așa că am decupat zăpada din fața casei și din dreptul porților, așezând cuburile între gard și trotuar, în formă de relativă piramidă, mai înaltă decât un om obișnuit; oricum, zăpada adunată, nu aveam unde să o depozitez, așa că am îmbinat utilul cu plăcutul, în fiecare an. În vârful piramidei am așezat cu grijă un cub ceva mai mare, urma să-i dau o formă ovală și umană, pe partea dreaptă am adăugat cuburi mai mici, să zicem de la umăr în sus, până la înălțimea cubului din vârf. Urma să le sculptez, să fie ca o mână și să ne salute omul de zăpadă. Sau ca în poezia:

Omul de Zăpadă

Cu fularul pus la gât
Și căciula sus în vârf,
M-am oprit,
Și l-am văzut
Din zăpadă l-au făcut
Și am vrut
Pe ochi negri
Să-l sărut,
Ce rămâne de făcut?!
Că de morcov
N-am putut...

În timp ce așez acestea, aud vocile celor două fiice, Iulia – șase ani și Veronica – cinci ani, bine îmbrăcate de iarnă, veneau către poartă:

- Unde ești, tati?
- După poartă.

Aud și vocea soției:

- Vezi că vin fetele la tine, ai grijă!
- Bine, bine și-mi pare bine, le-am răspuns la toate trei odată.

- Tati, ce faci aici?!
- Un om de zăpadă și dacă vreți să mă ajutați și voi.

- Cum să te ajutăm? Și dacă te ajutăm, după aceea ne plimbăm cu sania?

- Sigur că da, dar până atunci, mergi tu, Veronica, la mami și spune-i să ne dea un morcov sănătos și un ardei roșu lung din cămară și tu, Iulia, aduni pe un făraș bucățele de cărbuni din magazie. Eu am mers în atelier să iau un vas vechi roșu, din plastic, o fâșie din mochetă, rămasă și ea veche, egală cu lungimea unui fular. Am mai luat o mistrie, cu ea am îndepărtat surplusul de zăpadă.

Au venit fetițele cu ce le-am cerut:

- Cu acestea ce faci, tati?!
- O să vedeți! Până termin eu, voi mergeți la mami să vă pregătească săniuța. Eu zic că am terminat repede. Omul de zăpadă avea doi ochi negri, nasturi de la umeri până jos, nasul din morcov sănătos și roz, gura roșie, ușor zâmbitoare, între haios și serios, fularul pe umeri, mâna stângă în poziția de drept și mâna dreaptă către vasul de sus în semn de salut; le zic fetițelor:

- Hai, tati, suiți-vă pe săniuță să mergem să-l privim mai de departe.

- Tati, dar de ce are o mână în sus?!
- Ca să ne salute în fiecare zi în loc de „bună-dimineața, bună-ziua, bună-seara și noapte bună, copii!”

P.S.

Și acum, din propriile dumneavoastră amintiri, vă salută omul de zăpadă!

Ioan GANEA-CHRISTU

DE-ALE VAC(S)CINĂRII

Am speranța că acest vaccin așteptat de majoritatea celor care au conștientizat pericolul răspândirii acestei nenorociri planetare, nu este un vac(s)cin din categoria renumitei creme de ghetă, vacs, marca „Albina” a industriașului gălățean Max Fisher.

N-o fi el perfect dar se vede treaba că e mai rău fără rău!

Și mai rău e faptul că s-au format două tabere, pro, respectiv contra introducerii în organism a serului considerat imunizator, respectiv lent-ucigător. Dezbinarea izvorâtă din dezinformare științifică s-a extins chiar și la relațiile de prietenie:

- Cum?! Te-ai programat?! N-ai citit ce ți-am trimis? N-ai auzit ce s-a întâmplat? Eu mai aștept...

În multe cazuri se caută să se ia în răspăr efectele acestor desperate soluții de combatere a pandemiei, fie ea indusă sau scăpată de sub control... Au apărut și fel de fel de elucubrații, unele hazlii, altele panicarde sau aberante.

După câteva încercări de a mă introduce pe platformele de vaccinare cu termene și categorii instabile, am fost înștiințat asupra locului și datei din programare. Zerooo - implicarea fantomaticilor medici de familie!

Aproape paradoxal, locul de vaccinare pentru categoria mea de vârstă, de peste 65 de ani, a fost amenajat la Palatul Copiilor, iar fiica mea a fost programată la Clubul Seniorilor de prin Regie...

Pe când mă apropiam de locul faptei, sâmbătă 6 martie la ora 15, pe o vreme cu vânt și lapoviță, distingeam categoria de pensionari, greoi, care erau ajutați de rude sau de ... cârje, alții cu handicap... Într-un fel, mă vedeam cel mai tânăr dintre ei, pentru că aveam doar o lună peste vârsta minimă prevăzută de platforma respectivă.

În clădire, totul pus la punct: dezinfectant, trasee, afișe, locul de înregistrare cu termometru, cu foaia care

trebuia completată, cu doctor supervisor al procedurii și punctele de vaccinare propriu-zisă. Caut să aleg o domnișoară drăguță, cu mână ușoară și constat că mai toate corespundeau acestor criterii. M-am oprit la a cincea din vreo zece, cu toate că aș fi vrut să mă întorc la a treia... de unde nu mai pleca o doamnă cu prea multe haine, pregătită pentru vremea de afară. Dar nu mi-a părut rău.

- Bună ziua, vă rog să vă dezbrăcați! Vă prezint seringă sigilată și vaccinul Pfizer.

- Pe ce parte trebuie să executați lucrarea? Întreb destul de serios pentru început.

- Unde vreți dumneavoastră...

- Eu aș vrea în picior...

Apoi, văzând că afișează o mimică de „îmi pare rău, nu se poate”, i-am întins brațul drept. Lângă mine, în stânga, se îmbrăca deja-vaccinatul dinaintea mea și am remarcat că era un bătrânel cu bun-simț, care vorbise încet, părand ușor dezorientat și emoționat, cu hainele curate, cutele cămășii trădând faptul că era nouă și încă necălcată.

M-am uitat la asistentă când introducea acul seringii în sticluta cu serul speranței într-o revenire la normalitatea vieții, am întors apoi privirea spre alt punct de lucru și când să surprind introducerea acului cu pricina în brațul pus la dispoziție, am constatat că domnișoara îmi și lipise un plastru rotund.

- V-a durut?

- Nu. Dar mi-ați și făcut? Dacă e așa, mai înțepați-mă și în stânga, să nu mai vin peste trei săptămâni!

- Mulțumesc pentru remarcă! Totuși, va trebui să reveniți pentru rapel. Vă doresc sănătate și mergeți în sala de așteptare pentru 15 minute.

N-am stat decât 5 minute, timp în care o doamnă, neatentă la trepte, a căzut... și toată suflarea de asistente și medici s-a repezit să vadă care e cauza, dacă are vreo legătură cu vaccinarea sau cu vreo boală..., dacă și-a luxat ceva...

S-au liniștit imediat toate apele și am plecat, amintindu-mi de o glumă „virală”, cum se zice acum, la modă și prea des, despre pacienta împacientată că nu mai vedea bine după vaccinare, când, de fapt, își uitase ochelarii pe biroul asistentei...

Sper să nu fi fost un vac(s)cin!

Cel puțin pentru psihic, am căpătat un mare procent de liniște interioară!

Calendar de breaslă cules de pe net

de Ioan GANEA-CHRISTU

15 ianuarie = Ziua Culturii Naționale

Ziua Culturii Naționale

a fost marcată pentru prima dată la 15 ianuarie 2011, data nașterii poetului național al românilor, Mihai Eminescu (1850-1889)

23 ianuarie = Ziua Internațională a Scrisului de Mână

Ziua internațională a Scrisului de Mână (National Handwriting Day),

a fost instituită cu scopul de a ne aminti frumusețea și unicitatea acestei forme de artă, numită caligrafie, dar și din necesitatea folosirii semnăturii de mână.

Această dată, la care este celebrată Ziua Mondială a Scrisului de Mână, coincide cu ziua de naștere a lui John Hancock, devenit notoriu datorită semnăturii sale, deosebit de lizibile și de interesante, de pe Declarația de Independență a Statelor Unite ale Americii.

Această zi a fost inițiată și declarată de Asociația Producătorilor de Instrumente de Scris (Writing Instrument Manufacturers Association, WIMA).

3 martie = Ziua Mondială a Scriitorilor

Ziua Mondială a Scriitorilor

a fost introdusă în 1986 de către English Pen Club, potrivit www.uacrr.org și panorama.am.

Treptat, acest club a evoluat într-o asociație mondială a scriitorilor și jurnaliștilor și este cea mai veche organizație de apărare a drepturilor omului și literară din lume.

Clubul Internațional Pen (în limba engleză Pen este acronimul de la poet-eseist-romancier - n.red.) a fost înființat la Londra în 1921, pentru a promova prietenia și sprijinul intelectual printre scriitorii de pe mapamond. Chiar dacă acronimul asociației face referire la poeți, esești și romancieri, sunt incluși scriitori ai tuturor formelor literare, jurnaliști și istorici.

Ideea realizării acestei organizații aparține scriitoarei britanice Catherine Amy Dawson Scott și primului președinte al acesteia, John Galsworthy.

Au fost înființate centre PEN în multe alte țări, care aveau atât organizatoric, cât și individual, prin numele unor mari autori ai epocii precum: H.G. Wells, Thomas Hardy, W.B. Yeats, Arthur Schnitzler, Gerhardt Hauptmann, Maurice Maeterlinck, Knut Hamsun, Romain Rolland, Anatole France, Benedetto Croce, Dimitri Merejkovsky, Selma Lagerlöf, Thomas Mann, Vicente Blasco Ibanez, Rabindranath Tagore, Robert Frost, potrivit www.penromania.ro.

În țara noastră, PEN Clubul Român a fost creat în 1923 și a avut printre inițiatori pe Liviu Rebreanu, potrivit sursei amintite anterior. Din membrii clubului au făcut parte de-a lungul timpului, printre alții, scriitori precum Camil Petrescu, Lucian Blaga, Ion Pillat, Mihail Sebastian, Mircea Eliade, Ion Minulescu, Octavian Goga, Vasile Voiculescu, Ion Barbu, Victor Eftimiu. Centrul PEN Român a fost reînființat în ședința din 11 septembrie 1990, prilej cu care o serie de scriitori români reprezentativi, înscrisi pe baza unei declarații, se declarau de acord cu Carta PEN, așa cum fusese ea formulată la înființare în 1921,

indică www.penromania.ro.

În prezent, organizația Clubul Internațional Pen are centre în peste 130 de țări și este cea mai veche organizație care luptă pentru dezvoltarea lumii culturale și pentru libertatea de expresie,

indică www.panorama.am.

AGERPRES/(Documentare - Liviu Tatu, editor: Mariana Zbora-Ciurel, editor online: Alexandru Cojocaru)

21 martie = Ziua Mondială a Poeziei

Ziua Mondială a Poeziei

sărbătorește una dintre cele mai prețuite forme de exprimare a identității culturale și lingvistice ale umanității.

Practicată de-a lungul istoriei, în fiecare cultură și pe fiecare continent, poezia vorbește despre valorile noastre comune, fapt care o poate transforma într-un puternic mesaj pentru dialog și pace.

Ziua mondială a poeziei este marcată ca urmare a aplicării unei decizii a UNESCO, emisă în timpul celei de-a 30-a sesiuni susținute la Paris, în perioada octombrie-noiembrie 1999, potrivit www.un.org, cu scopul de a sprijini diversitatea lingvistică prin exprimarea poetică și de a lărgi oportunitatea ca limbile pe cale de dispariție să fie auzite. UNESCO subliniază, pe pagina dedicată zilei, ocazia oferită pentru a aduce un omagiu poeziei, de a reînvia tradițiile orale ale recitalurilor de poezie, de a promova citirea, scrierea și predarea poeziei, de a încuraja legătura dintre poezie și alte arte, precum teatrul, dansul, muzica și pictura. Poezia poate schimba modul în care oamenii văd lumea, poate inspira remedierea legăturilor dintre oameni

și poate crea armonie între aceștia. Poezia continuă să adune oamenii împreună pe întreg mapamondul, oferindu-le posibilitatea de a se cunoaște și de a se înțelege mai bine.

În celebrarea Zilei mondiale a poeziei, UNESCO recunoaște capacitatea unică a poeziei de a surprinde spiritul creativ al minții umane și puterea ei de a schimba modul de a vedea ceea ce ne înconjoară.
AGERPRES/(Documentare - Daniela Dumitrescu, editor: Horia Plugaru, editor online: Alexandru Cojocaru)

23 aprilie = Ziua Mondială a Cărții și a Drepturilor de Autor

Ziua Mondială a Cărții și a Drepturilor de Autor

se serbează simultan cu Ziua Bibliotecarului din România (din 2005), în data de 23 Aprilie când se comemorează dispariția lui William Shakespeare și a lui Miguel de Cervantes, personalități marcante ale culturii universale. Numele oficial este **Ziua Internațională a Cărții** și este sărbătorită de toate statele membre ONU.

31 august = Ziua Limbii Române

Ziua Limbii Române

a fost inițiată în 2011, ca urmare a unei propuneri legislative semnată de parlamentari aparținând tuturor partidelor parlamentare din România. În expunerea de motive, inițiatorul propunerii legislative explică faptul că *"importanța limbii române nu trebuie marginalizată de tendințele actuale către globalizare, deoarece limba română reprezintă fundamentul identității naționale, un punct deosebit de important pentru consolidarea unei societăți puternice și unite"*.^[1]

Această propunere legislativă a fost legiferată ca zi festivă a României prin Legea nr. 53/2013^[2] adoptată de Parlamentul României^[3]. Conform legii, Ziua Limbii Române poate fi marcată de către autoritățile și instituțiile publice, inclusiv de reprezentanțele diplomatice și institutele culturale ale României, precum și de către alte instituții românești din străinătate, prin organizarea unor programe și manifestări cultural-educative, cu caracter evocator sau științific.

În această zi va fi arborat [drapelul României](#), în conformitate cu prevederile Legii nr. 75/1994 privind arborarea drapelului României, intonarea [imnului național](#) și folosirea sigiliilor cu [stema României](#) de către autoritățile și instituțiile publice.

8 septembrie = Ziua Mondială a Literaturii

Ziua Mondială a Literaturii

Literatura înseamnă atât de mult pentru noi toți, este o artă care a ajuns în casele oamenilor de atâta vreme și va continua să rămână mult timp de acum înainte.

Beneficiile cititului sunt prea bine cunoscute: un vocabular mai bogat, o gândire mai activă, o imaginație dezvoltată și relaxarea ce ți-o oferă, evadând din stresul cotidianului zilnic. Însă aceasta nu este tot! Cu ajutorul literaturii descoperi lumi, nu doar lumea aceasta, ci intri în mintea scriitorului, intri în pielea personajului, cu care te identificei cel mai bine și trăiești o nouă viață, devii altcineva, îți faci prieteni, începi să gândești diferit, obligat de contextul în care se desfășoară acțiunea, te dezvolti. Și toate acestea, de acasă, de la bibliotecă sau din parc. Deși multă lume ar considera această activitate plictisitoare, aș dori să le spun acelor persoane un singur lucru: mai căutați! Dacă cititul nu v-a trezit interesul, aceasta este pentru că v-au "căzut" în mână cărți nepotrivite. Imposibil să nu găsiți un autor care să vă fascineze cu scrierile lui! Odată ce găsiți cărțile dumneavoastră de suflet, cu greu veți mai renunța la acest obicei.

Sursa: <https://timisoara.biz/ziua-mondiala-a-literaturii/>

Nota bene:

1 aprilie 2013 = Ziua (înființării) Cercului „Literar ing” al AGIR

<< La 1 aprilie 2013, un grup de ingineri entuziaști, pensionari în majoritate, au hotărât să „păcălească” „timpul care fuge ireparabil”, constituind Cercul Literar al Scriitorilor Ingineri din AGIR, sub denumirea de **Literar Ing**. Inițiativa era menită să susțină activitatea și imaginea inginerească din România și prin alte mijloace decât cele pur profesionale, pentru dezvoltarea dimensiunii culturale a personalității inginerului. Cercul respectiv venea să completeze activitățile cultural-artistice existente în cadrul AGIR - Orchestra Inginerilor, Corul Concertino, Cercul Inginerilor Epigramiști și Cercul vizionarilor.

Inițiatorii acestei „păcăleli” au fost: Nicolae VASILE, Constantin RĂDUȚI, Ioan GANEA-CHRISTU, Gheorghe INDRE, Alexandru PACIOGA, Titi TURCOIU, Corneliu BERBENTE, Gheorghe MANOLEA, Nicolae DOFTOREANU, Artemiu VANCA, Ovidiu TUȚUIANU. La prima ședință s-a stabilit conducerea Cercului literar: Președinte - Nicolae VASILE; Vicepreședinte - Gheorghe INDRE; Secretar - Ioan GANEA-CHRISTU. S-a mai stabilit ca întâlnirile Cercului să aibe loc lunar, în a treia zi de marți a lunii, la sediul AGIR din B-dul Dacia nr. 26, Sala „Nicolae VASILESCU-KARPEN”, București. >>

(extras din prefața semnată de Ovidiu TUȚUIANU la antologia „INGINERI scriitori și publiciști” coordonată de Nicolae VASILE și Ioan GANEA-CHRISTU, Editura AGIR, 2017)

Și s-a dus dl. Ion C. ȘTEFAN!...

Un om profund, înțeles de unii, neînțeles de alții, un luptător pe tărâmul iubirii, un iubitor al iubirii mai mult decât al femeii, ca mai toți artiștii.

A fost un scriitor care a trăit atât vremurile literare de dinainte de 1989, cu cărți foarte puține, tiraje mari și popularitate deosebită a scriitorilor, cât și pe cele de după, cu cărți multe, tiraje de o sută de exemplare și batjocură față de tot ce este artă, inclusiv literatura.

L-am cunoscut la Cenaclul *Destine*, condus de dl. Victor Gh. STAN, unde era asaltat de toți cei care scosese ră noi volume pentru a le face recenzii și i-am auzit reacția „*Măi copii, nu am timp să le citesc pe toate, mai am și eu și altceva de făcut, știți că eu nu scriu despre o carte decât după ce am citit-o și am înțeles-o foarte bine! Asta îmi ia mult timp.*” Apucasem să-i dau noua mea carte *Universul ciclic*, înainte de a-i auzi remarcă de mai sus, că altfel nu aş mai fi îndrăznit.

O perioadă nu ne-am mai văzut, eu n-am mai fost la Cenaclul *Destine*, iar dânsul nu venea la Cenaclul *Literar ing*. Ne-am întâlnit cu o altă ocazie, când a venit la mine și mi-a zis: „*Măi băiete, mi-a plăcut mult cartea pe care mi-ai dat-o! Un amestec de poezie cu filozofie cum n-am mai citit! Am și făcut o recenzie pe care am trimis-o la Revista „Litere” de la Târgoviște. Am urmărit și altele pe care le-ai publicat și cred că ar trebui să te numești Nae Vasile, nu Nicolae Vasile, că așa a făcut și Nae Ionescu când a văzut că lumea trata ca banal numele său real de Nicolae Ionescu!*” Am prins curaj și i-am dat noul meu roman *Dominoul iubirii*, care tocmai apăruse.

De atunci, a început să vină regulat la Cenaclul *Literar ing*, unde am intrat într-o relație foarte apropiată. La una dintre discuțiile ulterioare mi-a spus: „*Am citit romanul tău. Mi-a plăcut foarte mult cum ai construit povestea de iubire, sunt chiar puțin invidios, dar am o propunere. Scrie o variantă cu un sfârșit fericit și ți-o public la editura mea Arefeana! S-a dus perioada romanelor tragice și chiar eu m-am săturat de atâtea cazuri nefericite.*” Așa a apărut romanul *Dominoul iubirii.Raiul*, care a fost și începutul colaborării noastre editoriale.

Au urmat, tot la Editura Arefeana, volumele *Românul ciclic* (proză scurtă), *Clubul* (eseu), *Începutul Cercului* (poezie) și *Zâna și viața* (roman de dragoste), ultimul stârnindu-i iar apetitul de discuții pe tema iubirii, în urma cărora i-am citit volumele *Întâlnirea de la muzeu* și *Umbra dintre noi*, care mi-au plăcut foarte mult. Am scris și o recenzie comună, foarte cuprinzătoare, preluată în volumul meu *Citadela perpetuă* și publicată în Revista „*Rotonda Valahă*”.

După citirea acestor două cărți am înțeles mai bine esența vieții lui. A fost trăitorul unei mari iubiri neîmplinite. Atunci am înțeles și de ce mi-a făcut sugestia referitoare la sfârșitul fericit al romanului meu, dar și de ce îi făcea plăcere să vină la cenaclul nostru.

Era interesat să înțeleagă modul de gândire al scriitorilor, mai ales al poezilor, care aveau și o pregătire în domeniul științelor realiste, cum era și cea care a fost pasiunea vieții sale. Așa se explică și relațiile sale literare cu matematicienii, academicienii Solomon Marcus și Gheorghe Păun, la care se și referă în romanele sale.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Nicolae VASILE, 29 aprilie 2021

Adrian BOTEZ, anarho-sentimentalistul dindărătul propriei absențe⁸

Adrian BOTEZ este un liric superb de orgolios, cu un discurs poetic evaziv și aluziv, exploatând teme și aspecte cotidiene, civice, religioase, patriotice, ingenios articulate de o fantezie neliniștită, șocantă pe alocuri. Un misticism ferm, dar temperat, se conjugă cu meditația adâncă și cu o sinceritate debordantă, ceea ce face ca poezia-i să se învecineze, natural, cu teologia și filosofia.

În **Domnia lebedei**, noul său volum de versuri, ne aflăm într-un “**muzeu**” care, încercând să configureze viața, redimensionează un **univers descompus**, prin **disoluția prezentului**, cu teribilele lui provocări “**pandemice**” - oferindu-i, totuși, o punte de salvare : **întoarcerea la creștinism și la valorile morale tradiționale**. În fond, aceasta este **aventura lirică a gândirii lui Adrian Botez**, riscantă în lumea de azi : **naivă și primejdioasă, totuși atractivă și vizionară**. Avem de-a face, cum ar spune-o poetul însuși, cu un “**dialog**” – șiret și rafinat – între “**lebadă și bufniță**”, în care percepția obișnuită este minată de un ușor scepticism lăuntric, mai mult bănuit, decât transmis.

LEBĂDA, “**Zână din Ceruri**”, acest simbol complex – pasăre venerată în varii culturi (de pildă, la **celți**, o pereche de lebede conduce Barca Soarelui peste ceruri; în **șamanism**, cu abilitatea neobișnuită de a putea călători în lumea de dincolo) – temă fascinantă, pentru nu puțini artiști și scriitori, de-a lungul vremilor – celebrează, și la Adrian Botez, **Frumusețea, Credința și Profunzimea Sufletului**. Este “**Pasăre de Promoroacă**” și “**Ultim Glas al Mântuirii**”, vehicul al lui Vișnu “**cu Aripă de Mătasă**” și Androgin Alchimic (“**Androginul-Lebadă**” este chiar titlul unei secvențe lirice din volum). Ne răzbate-n urechi **Lohengrin**-ul wagnerian și nu clipocelile de ape, ale lacului lui Ceaikovski. Iar la instaurarea “**domniei lebedei**”, poetul devine “**Frate al lui Crist / Încoronat cu Raze de-Ametist**”.

Frământările interioare, încercările de a transforma realitatea monstruoasă într-o pagină de vis, într-o întoarcere în Paradis, înnobilează versurile, ca-ntr-un experiment ermetic și mantric. Chiar dacă ne pune în fața “**statuilor**” și a luminilor trecutului, poetul nu ne descoperă și “**secretul**” acestora, astfel că partea cenușie a lumii trăiește, în continuare, aceeași dramă a **cunoașterii, iubirii și a idealurilor tot mai greu de atins**. Mișcările inimii rămân, în continuare, un câmp magnetic, un necunoscut inerent sensibilității, ceea ce nu-l oprește pe poet a săvârși **o operație de magie vitală a fondului românesc arhaic**, sentimental și profund, presat, azi, de circumstanțe urgente și dramatice.

Interesant este poetul și din punct de vedere stilistic, mai toată poezia sa fiind un torent verbal impetuos, care amestecă ritmuri variate, diferite forme de prozodie, Adrian Botez fiind stăpânit de cuvinte, de muzica și forța lor de penetrație. El “**oficiază**” nu numai în **catedrale**, ci – whitmanian sau maiakovskian – pe **baricade**, în piețe sau pe scenă, alteori se dedulcește eminescian, sau chiar barbian și arghezian, făcând apel nu numai la ritmurile respective, ci și la vocabular, sintaxă sau forme de versuri, organizate similar. De altfel, privită în ansamblu, forța poeziei lui Adrian Botez constă, indiscutabil, tocmai în **bogăția excepțională a limbajului**, în **stilul ultramodernist** de a combina **expresia frumoasă**, cu “**graiul cu-ndemnuri pentru vite**”, cu trivialul cotidian, ca-n paradoxism, reușind să creeze impresia de naturalețe, de firesc.

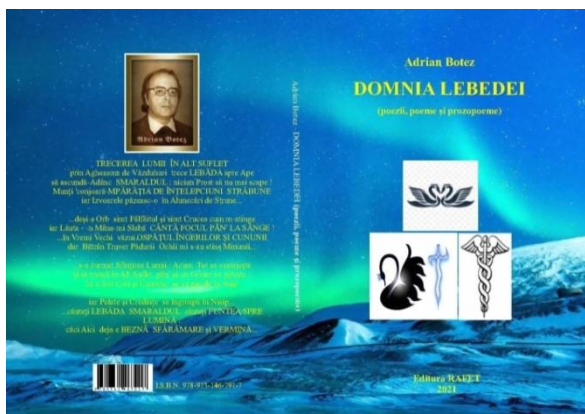
Un **adevărat exercițiu de stil și virtuozitate**, așadar - **dând culoare și consistență unui poet anarho-sentimentalist**, care descoperă valoarea și semnificația existenței, în spatele propriei căutări, sau – ca să fim mai aproape de verbul poetului – “**dindărătul propriei absențe**”.

de prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE
Universitatea NEW MEXICO / S.U.A.

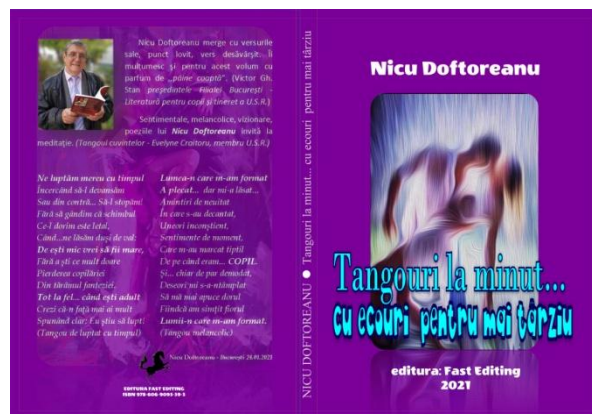
⁸ -Adrian Botez – **DOMNIA LEBEDEI (poezii, poeme și prozopoeme)**, Editura Rafet, Rm. Sărat, 2021.

Apariții recente ale membrilor cercului:

Adrian BOTEZ
DOMNIA LEBEDEI

(poezii, poeme și prozopoeme)
Editura RAFET, 2021

Nicu DOFTOREANU

**Tangouri la minut...
cu ecouri pentru mai târziu**
Editura Fast Editing, 2021

Enciclopedia SCRIITORI din GENERAȚIA 2000

continuă cu volumul II

- **ANALIZA SISTEMICĂ A LITERATURII DIN GENERAȚIA 2000** (Nicolae VASILE)
- **DESPRE GRUPĂRI LITERARE**
Gruparea literară „CATACOMBA” (Antoneta RĂDOI)
Cenaclul literar „OCTAVIAN GOGA” (Geo CĂLUGĂRU)
- **DESPRE AUTORI**

Angela BURTEA (Gheorghe A. STROIA)
Alexandru CAZACU (Nicolae VASILE)
Elena CĂPĂȚĂNĂ (Gheorghe A. STROIA)
Ecaterina CHIFU (Gheorghe A. STROIA)
Virgil CIUCĂ (Ionel MARIN)
Nelu Danci (Nicolae VASILE)
Ligya DIACONESCU (Gheorghe A. STROIA)
Ștefan DOROFTEI (Nicolae VASILE)
Eduard Dorin ENE (Antoneta RĂDOI)
Constantin ENESCU (Antoneta RĂDOI)
Mihai EPURE (Geo CĂLUGĂRU)
Dumitru GĂLEȘANU (Gheorghe A. STROIA)
Mihai Valentin GHEORGHIU (Antoneta RĂDOI)
Ion HAINES (Antoneta RĂDOI)

Cleopatra LUCA (Geo CĂLUGĂRU)
Elena MITRU (Antoneta RĂDOI)
Titina NICA ȚENE (Nicolae VASILE)
Mariana POPA (Nicolae VASILE)
Coca POPESCU (Antoneta RĂDOI)
Iulian POPESCU (Nicolae VASILE)
Ioan RAȚIU (Eugenia DUȚĂ)
Aurelia RÎNJEA (Antoneta RĂDOI)
Nicolae ROTARU (Antoneta RĂDOI)
Dan TIPURIȚĂ (Antoneta RĂDOI)
Ionuț ȚENE (Nicolae VASILE)
Elena VIZIR (Ion CIOCANU)
Gina ZAHARIA (Antoneta RĂDOI)

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactor: Ioan GANEA-CHRISTU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în
Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro